

Visi vardai ir pavardės šioje knygoje yra išgalvoti. Įvykiai, aprašyti romane, niekada nėra vykę iš tikrųjų. Bet kokie sutapimai yra atsitiktiniai. Tačiau gyvenime nutinka visko, net tai, ką ir įsivaizduoti sunku.

1 SKYRIUS

Pikčiausi šunys – žmonių padermės. Beje, keturkojų atžvilgiu esu neteisi. Šuo, net labiausiai pasiutęs, niekšišku niekada neprilygs žmogui.

Jei koks šuo jus ir užpultų, net neslėptų ketinantis suplėšyti į gabalus. Jis neapsimetinėtų, meiliai nesišypsotų, nesidėtų draugu, švelnia ir meilia bolone, nepradėtų žarstyti neteisingų patarimų, o vėliau veidmainiškai nešūkautų: „Kas galėjo pamanyti, kad taip nutiks! Linkėjau vien gera, pats supranti!“

Ar kada nors teko matyti rotveilerį, kuris, būdamas girtutėlis, aptalžytų žmoną ir šuniukus? Ar pasitaikė spanielis, kuris iš namų išvarė savo močiutę todėl, kad šiai senatvėje pasimaišė protas? Taigi! Taip „nuostabiai“ elgtis geba tik žmogus...

Kodėl panirau į filosofinius apmąstymus? Gal paprasčiausiai tingiu dirbti?

Beje, galiu tai paaiškinti. Dabar – birželio pradžia, už langą – retai Maskvoje pasitaikantys orai: nekaršta ir nevėsu, nelyja, bet ir nekepina saulė, nepučia žvarbus vėjas ir nuo degančių Pamaskvio durpynų nesidriekia dūmai. Regis, šią vasarą pavyks pasimėgauti maloniais saulės spinduliais.

Džiaugdamasi nuostabiai gražia diena, išėjau į lauką, įsitačiau prie stalelio po dryžuotu tentu ir stebėjau praeivius. Vis dėlto kapitalizmas turi savotiško žavesio. Dar vakar šio-

je vietoje nebuvo nė ženklo, kad čia galėtų būti vasaros veranda, bet rytą mažo restorano šeimininkas žvilgtelėjo pro langą ir išsyk įsakė ją įrengti. Beje, ir kava čia skani, ir ledai neprasti.

Įbedžiau šaukštelį į baltą, uogiene užlietą ledų rutulėlį. Tiesą sakant, dabar privalau plūktis darbe ir lūkuriuoti klientų. Bet kol kas žmonės nepageidauja privataus detektyvo paslaugų, būriais traukia į vasarvietes kepti šašlykų ir kūrenti pirčių. Jau ketvirtadienio vakarą po Maskvą galima ramiai važinėti automobiliu, o penktadienį, po informacinės programos „Laikas“, iš buvusių spūsčių nelieka nė pėdsako – visi, kas gebėjo, išriedėjo į gamtą, sudarydami eismo kliūtis Maskvos aplinkkelyje. O šiandien – šeštadienis, patys spręskite, ar galiu sulaukti klientų.

Tikriausiai derėjo paprašyti laisvadienio, bet atlėčiau į biurą dėl vienos priežasties: pas mane visi namie (galvoje turiu ne savo psichiką, o tai, kad visi šeimos nariai yra namie). Kiriušą ir Lizaveta rengiasi egzaminams, tad lyg ir privalo uoliai mokytis prie rašomojo stalo, Julečka ir Serioža nutarė pailsėti, Kostinui netikėtai išpuolė laisvadienis. Tik Katiušą dar buvo klinikoje, bet bičiulė, atidirbusi ištisą parą, apie pusiaudienį turėtų grįžti. Gal dabar liftu kyla į savąjį aukštą.

– Jei ketinate šeštadienį tinginiauti, siūlau važiuoti į parduotuvę ir galų gale nupirkti naują televizorių svetainei, – vakar pasiūlė Julečka. – Išvyką į parduotuvę atidėliojome tik todėl, kad kiekvienas kitaip įsivaizduoja naująją „dėžę“, tad pirkti ją vertėtų visiems kartu. Aš pasisakau už plazminį ekraną.

– Kodėl plazminį? – sunerimęs paklausė Kostinas. – Geriau...

– Va, jau prasideda, – krenkštelėjo Julečka. – Vadinasi, nuspręsta, rytoj važiuojam į „Dum“ prekybos centrą.

– Nė už ką! – pyktelėjęs atkirto Seriožka. – Ten buitinė technika brangesnė, reikia vykti į „Telelendą“.

– Turime „Juni“ nuolaidų kortelę, – priminė Kiriuška, – ten bus dešimčia procentų pigiau!

– Niekai, – paprieštaravo vyresnysis brolis, – „Juni“ pardavinėja šlamštą!

– Užtat gautume šmaikščių dovanėlių, – įsiterpė Lizaveta.

– Jūs visi neteisūs! – griežtai režė Kostinas. – Tauškiate niekus, kaip įprasta. Iš tikrųjų kokybiškos aparatūros galima rasti tik Mitine, ten ir vyksime.

– Ten tik užsilikusios prekės! – vienu balsu suriko moksliviai.

– Visiška kvailystė, – širdo Julečka, – pirkti brangią techniką iš perpardavinėtojų, be garantijos!

Vovka nusijuokė ir paklausė:

– Ar seniai buvai radijo aparatūros turguje?

– Ten niekada nesu buvusi, – sąžiningai prisipažino Julečka.

– Taigi! O kalbi! – papurtęs galvą atkirto Kostinas.

– Laikraštyje apie tenykštę tvarką skaičiau, – tarė Julia.

– Ar tiki viskuo, kas rašoma? – prisimerkęs paklausė Seriožka, pritardamas majorui. – O kaip ten su tvoromis?

– Kvailys! – treptelėjo koja žmonelė ir rūščiai pažvelgė į vyrą.

– Tai – ne atsakymas. Beje, todėl mūsų šeimoje pinigai ir neužsilaiko, – atsiduso Seriožka. – Juk galime sutaupyti, bet nenorime!

– Mums parduotų su nuolaida, – sububeno Kiriuška.

– Didesne nei turguje, – pridūrė Lizaveta.

– Į „Juni“ važiuosite tik per mano lavoną! – piktai tarė Vovka.

Kai malonus pokalbis apie poilsio dienos planus pamažu virto didžiuliu barniu, tyliai pakilau ir įsmukau į savo miegamąjį.

Rytą, apie aštuntą, stengdamasi nekelti šurmulio, atšlepėjau į vonios kambarį ir netikėtai išvydau Julečką.

– Kodėl taip anksti atsikėlei? – paklausė ji žiovaudama.
Eisiu į darbą! – žvaliai tariau.

– Ar nevažiuosi su mumis pirkti televizoriaus?

– Ne, – dėdamasi liūdinti atsakiau. – Deja, labai norėjau kartu išrinkti televizorių, net svajojau važiuoti su jumis, bet šeimininkas neleidžia.

– Gaila... – nutęsė Julečka. – Tik vėliau nepriekaištauk, neva ne tokį nupirkome.

– Man ir į galvą nešautų! – šyptelėjusi tariau.

Julečka vėl nusižiovavo ir nuėjo į virtuvę, o aš čiupau dantų šepetėlį. Yra žmonių, kurie savo darbą vadina katorga! Dievaži, jie neteisūs! Jei ne būtinybė eiti į darbą, kuo dabar pasiteisinčiau, vengdama katastrofos, kurią pavadinčiau „Triukšmas dėl televizoriaus“? Įsivaizduoju, kaip klostytųsi įvykiai: iš pradžių visi susipyktų, rinkdamiesi, į kurią parduotuvę vykti. Žinoma, laimėtų Vovka su Seriožka, ir visa šeima pultų į turgų. Ten prasidėtų kita sumaištis: Julečka pultų prie vieno prekystalio, vyrai – prie kito, o Kiriuška su Lizaveta bėgtų ten, kur pardavinėjami kompiuteriai. Prie vieningos nuomonės prieitų tik po ilgų ginčų. Net stovėdami prie prekystalio, akcijos dalyviai vėl laužytų ietis, aptarinėdami, kuris iš esamų modelių yra geresnis. Ar įsivaizduojate, kiek laiko bus sugaišta derinant norus ir galimybes?

Ramiai baigiau valgyti ledus. Kol namiškiai riejasi turguje, puikiai leidžiu laiką – mėgaujuosi šilta diena ir grynu oru. Tegyvuoja emancipacija! Ačiū Rozai Liuksemburg ir Klarai Cetkin, kurios pirmosios pradėjo viešai kalbėti, kad moterys privalo dirbti, tad dabar mėgaujuosi jų revoliucinės veiklos vaisiais. Beje, apie malonumus – ar nevertėtų suvalgyti dar vieną porciją plombyro?

Dar nebuvo spėjusi pakviesti padavėjos, kai gražus, laku tviskantis užsieninis automobilis sustojo vos už poros metrų nuo mano stalelio. Kairiosios priekinės durys atsilapojo, ir išvydau laukan tiesiamą grakščią koją, apautą elegantiška

basute, netrukus išnyro ir antroji. Akimirką maniau, kad kojų šeimininkė yra visiškai nuoga, bet vėliau paaiškėjo, kad ponია nepamiršo apsivilkti suknelės, tik ši yra labai trumpa, itin atvira ir... begėdiškai brangi. Beje, užsieninio automobilio savininkei, sudėtai, lyg būtų nutekinta, suknelė labai tiko: klubai buvo gundomai aptempti, o putli krūtinė – dar labiau pastebima. Akimirksniu man sukilo pavydas. Na, ir sekasi kitiems! Kaip nepažįstamoji išigudrino turėti vapsvos liemenį ir ketvirto dydžio krūtinę? Be to, ji puikavosi nuostabiais, dailiai besigarbanojančiais šviesiais plaukais, svyrančiais ant pečių lyg netvarkinga kupeta...

Nevalingai kilstelėjau ranką ir mėginau pasitaisyti pies-
tu styrančias trumpai kirptas sruogas. Žvitriai tipendama „holivudiškomis“ kojytėmis, prabangaus automobilio savininkė įniro į MTI pastatą, kuriame dabar įsikūrę daug biurų, tarp jų ir Jurijaus Lisicos detektyvų agentūra, kurioje turiu garbės darbuotis. Gražuolė dingo už durų, o aš pasikviečiau padavėją ir darsyk paprašiau kavos ir ledų.

– Tuoj, – linksmai šyptelėjo ji, – *ain moment!*

Netrukus vėl buvau geros nuotaikos. Nedera pavydėti, tai – negražu. Be to, regis, neturiu jokio preteksto graužtis. Gražuolės krūtinė tikriausia yra silikoninė, plaukus ji užsiaugino grožio salone, garbanas susiraitė cheminėmis priemonėmis, o grakščius klubus išryškino nusisiurbusi riebalus. O jos automobilis tikrai prabangus. Bet mano žaliasis „vabalėlis“ tikrai ne ką prastesnis! Jei man kas nors siūlytų keisti jį į prabangų limuziną, nė už ką nesutikčiau. Tokie automobiliai yra per dideli, ankštose Maskvos gatvėse jiems sunku rasti vietas. Be to, man nepatinka jų kampuota išvaizda, aptaki mažalitražio automobilio forma man labiau prie širdies. O kam reikalingas į viršų pakeliamas stogas? Žinoma, jautiesi prabangiai vairuodamas atvirą automobilį, bet, padėję ranką ant širdies, atsakykite, kiek kartų per metus galėtumėte atverti stogą? Gyvename didmiestyje, kuriame devynis mė-

nesius tęsiasi žiema, o kitus tris – ruduo. Šiltų, saulėtų dienų, kaip šioji, pasitaiko labai retai. Ar esate girdėję tokį anekdotą? Mergina klausia draugės: „Ar vasarą buvai paplūdimyje?“ – „Ne, – atsakė toji, – tądien manęs neišleido iš darbo.“ Būtų labai juokinga, jei tai nebūtų teisybė.

Padėjau puodelį į lėkštutę. Ne, man nepatinka iššaukiamai atrodantis šviesiaplaukės automobilis, tokie perkami ne tam, kad patogiai važinėtumei, o dėl savireklamos, norint pasipuikuoti esąs „kietas“ ir turtingas. Ir bagažinė labai keista... Ak! Gražuolė pamiršo tinkamai ją užtrenkti! O kas matyti po bagažinės dangčiu?

Akylai spoksojau į bagažinę. Ryškiai raudonas „krovinių skyriaus“ dangtis buvo kiek praviras, o iš bagažinės kyšojo kažkoks keistas, baltas, į aštuonkojų panašus padaras. Porą minučių kankinausi iš smalsumo, tada, dėdamasi visiškai abejinga, pakilau ir nuėjau prie prabangaus automobilio. Artėjant prie automobilio aiškėjo, kad tai, be abejonės, ne gelmių gyvūnas, nors panašumo į jį ir būta, antai ten matyti ataugos. Tai... Tai... Tai... PIRŠTAI!

Staiga sustojau ir, bijodama šleptelėti ant žemės, atsiremiau į galinį limuzino sparną. Dabar, kai stoviu atsirėmusi į automobilį, neliko jokių abejonų: iš po bagažinės dangčio kyšo žmogaus ranka. O dabar atsakykite, kuris iš mūsų, būdamas sveiko proto ir blaivios nuovokos, karštą dieną lįstų į bagažinę, skirtą krepšiams vežioti? Niekam, net tikram idiotui, tokia mintis nešautų. Vadinasi, ten yra žmogus, kuriam nesvarbūs nepatogumai, kuris negeba adekvačiai suvokti realybės, tai yra... lavonas!

Tai suvokusi, pajutau, kad lygus šaligatvis slysta iš po kojų ir krypta ant šono. Norėdama išsilaikyti ant kojų, privalėjau tiesiog užgriūti ant automobilio.

– Panele, ar jums negera? – išgirdau klausiant skambiu balsu.

Nepajėgdama išlementi nė žodžio, linktelėjau.

– Gal atnešti vandens? – laibu balsu kažkas užjaučiamai paklausė ir rankomis palietė man nugarą. – Eime, prisėskite kavinėje. Keičiasi oras, antai debesis atslenka, tikriausiai artinasi audra.

Nukreipiau žvilgsnį nuo iš bagažinės kyšančių pirštų ir tyliai sulemenau:

- Regis, jam blogiau nei man!
 - Kam? – paklausė gailiaširdė praeivė.
- Ranka mostelėjau į bagažinę.

– Štai... ten...

– Kur?

– Automobilyje.

– Kas tai? Ak! Mama-a-a...

Spigus klyksmas apkurtino, tada nusklido į kitą gatvės pusę ir, atsimušęs į namų sienas, grįžo aidu. Akimirksniu susirinko minia, žmonės susijaudinę šurmuliavo.

– Kas ten?

– Kvaiša, ar nematai, numirėlis!

– Gal gyvas?

– Tai kodėl guli ir nelipa laukan?

– Milicija!

– Kvieskite greitąją!

– Kuriems galams tie gydytojai? Reikia lavonvežio!

– Kvieskite pareigūnus!

– Ak, pykina!

– Mama-a-a-a!

– Močiute, aš noriu pamatyti nužudytą dėdę, – inkštė kažkoks vaikas. – O kur kraujas? Filmuose jo visada daug. Ak, neįdomu!

– Piliečiai, pasitraukite į šalį, – išgirdau tariant gergždžiančiu žemu balsu ir išvydau du vaikus, iš pažiūros atrodančius vos vyresnius už Kiriušką.

Uniformos tabalavo ant visai neatletiškios išvaizdos seržantų, o per didelės kepurės nesilaikė ant pakaušio. Įstatymų sergėtojai neatrodė rūstūs, bet minia nutilo.

– Kieno šis automobilis? – dėdamasis solidžiu paklausė vienas milicininkų.

– Jos, – vienu balsu tarė visi.

Vaikinas žvilgtelėjo į mane.

– Atidarykite bagažinę.

– Automobilis – ne mano, ir nežinau, kam jis priklauso, – sulemenau, – paprasčiausiai aš pirmoji pamačiau tą ranką.

– Vadinasi, taip, – įsakė seržantas. – Asmuo, aptikęs šią netvarką, galimai radęs lavoną, turi likti čia, o kitus prašom pasišalinti! Kostianai, stumk juos iš čia. Susirinkote lyg į cirko vaidinimą!

– Prašom skirstytis, – sukruoto antrasis vaikinas. – Piličiai, traukitės tolyn. Kas čia įdomaus?

Kol jis bandė atsikratyti smalsuolių, pirmasis seržantas atsivertė planšetę ir pradėjo klausinėti liudininkę, tai yra mane.

– Pavardė?

– Romanova, – atsakiau ir pašnairavusi pamačiau, kad jaunuolis ramiausiai parašė „Ramanova“, tad pataisiau jį: – Su „o“.

– Gerai, – burbtelėjo vaikinas, – taip ir parašysime, toliau...

Apklausos baigti nepavyko.

– Kurių velnių čia susirinkote? – išgirdau cypiant spigiu balsu. – Užgulėte mano automobilį! Kodėl prireikė kviesti vilkiką? Čia nėra jokių draudžiamųjų ženklų!

Žvilgtelėjusi išvydau užsieninio automobilio savininę, tą pačią gražuolę, vilkinčią nepadoriai trumpą suknelę.

– Piliete, – krenkstelėjo Konstantinas, kuriam pavyko išvaikyti daugumą smalsuolių. – Mes...

– Nutilkite! – treptelėjusi grakščia kojele riktelėjo mergina. – Pinigų negausite! Jų turiu, bet tikrai nesiruošiu švaisyti „sumedžiotų meškėnų“ tik todėl, kad pareigūnams šovė mintis užsidirbti.

– Sumedžiotų meškėnų? – sutrikęs kartojo Kostia. – Jurikai, ką ji paisto?

– Gal esi visai pakvaišęs? – prisimerkusi paklausė gražuolė. Ar rusiškai nesupranti? „Sumedžiotas meškėnas“, tai yra s. v. – sąlyginis vienetas – doleris. Tiek to, dabar ne jūs man rūpите, nešdinkitės!

Seržantas Jurijus timptelėjo per didelį uniformos švarką.

– Mes vykdome pareigas, pilietel!

– Tai ir vykdykite, – nesutriko triukšmadarė. – Nagi, prisistatykite! Laipsnis? Pavardė, vardas, tėvavardis? Iš kurio VAI skyriaus?

– Mes iš milicijos, – taikiai tarė Konstantinas.

– Tai kurių velnių prie automobilio trinatės? – užsipuolė mergina. – Jums neturėtų rūpėti, kas ir kur automobilį pastatė, automobilių inspekcija už padėtį keliuose atsakinga. Tad dinkite iš čia!

Kostia sumirksėjo, o savimi labiau pasitikintis Jurijus krenkštelėjo ir tarė:

– Teisingai, kur stovi automobilis, žinoma, – ne mūsų rūpestis. O lavonas mūsų teritorijoje – tai jau baisi netvarka!

– Lavonas? – loštelėjusi paklausė šviesiaplaukė. – Koks dar lavonas?

– Jūsų багаžinėje – žmogaus kūnas, – aiškino Kostia.

– Kieno? – paklausė prabangaus automobilio savininkė išsproginusi akis dailiai dažytomis blakstienomis.

– Štai, – tarė Kostia, besdamas nelabai švariu smiliumi į багаžinę, – pati pažiūrėkite! Kaip jis čia atsirado?

Akimirką gražuolė stovėjo sustingusi, bet netrukus suriaumojo lyg kovinis dramblys, puolė prie automobilio ir mikliai kilstelėjo багаžinės dangtį.

2 SKYRIUS

Prisimerčiau. Tikrai nenorėjau išvysti kruvino kūno sumaitotu veidu ir vėl klausytis dabar jau iš siaubo klykiančios gražuolės. Riksmiškai išties netrukus buvo girdėti, bet ne tokie, kokių buvo tikimasi.

– Niekše, nenaudėli, nedorėli! – cypė šviesiaplaukė. – Nagi lišk iš bagažinės!

Iš smalsumo atsimerčiau ir įsistebeilijau į bagažinę. Gana nedidelėje bagažinėje ant guminio kilimėlio gulėjo itin imponantiškos išvaizdos vyras. Asmens, kuris kažkodėl dėjosi esąs lagaminas, plaukai buvo dailiai sušukuoti, trumpa barzdelė kruopščiai apkirpta, o batai – idealiai išblizginti. Nepažįstamasis visai neatrodė panašus į lavoną dar ir todėl, kad vienoje rankoje laikė fotoaparata.

– Katyte, nurimk, viskas gerai! – suinkštė šis keistas „bagažas“.

– O aš ir nesijaudinu! – atkirto šviesiaplaukė. – Dabar tau teks nerimauti!

– Piliete! – krenkštelėjęs tarė Jurijus. – Atsitokėkite ir paaiškinkite šios situacijos aplinkybes. Ar pažįstate asmenį, esantį jūsų automobilio bagažinėje?

Gražuolė pliaukštelėjo sau per grakščius klubus.

– Pažįstu ne tik iš veido, bet žinau jį kaip nuluptą! Niekšas!

– Ar šis pilietis yra jūsų giminaitis? – nesutrikęs toliau klausinėjo Jurijus.

– Ką? – įsiutusi paklausė gražuolė. – Tas tipas? Giminaitis?

– Katyte, – kone raudėjo vyras, – kaip tu gali, po viso to, kas tarp mudviejų buvo, neigti, kad esame artimi?

– O kas jau buvo? – įrėmusi rankas į laibą juosmenį paklausė panelė. – Jei visus savo meilužius privalėčiau vadinti broliais...

– Katyte! Tu...

– Palaukite, pilieti, – Jurijus griežtai pertraukė inkščiantį žilaplaukį meilužį, – išsiaiškinkime.

– Ką čia aiškintis? Ir dar smalsuoliams girdint! – iškart rėžė mergina.

– Eikime į skyrių, – visai nepiktai pasiūlė Kostia. – Mus iškviatė, tad vykdome savo pareigas.

Staiga šviesiaplaukė nusijuokė.

– Kodėl man nuolat nutinka visokių keistenybių? – paklausė ji, nesitikėdama išgirsti atsakymo.

– Neverta liūdėti, – įsiterpiau. – Turiu tą pačią bėdą: jei iš kieno nors lango krinta gėlių vazonas, tai būtinai pliumpteli man po kojomis.

Gražuolė kažką numykė ir taikiai tarė:

– Ne, mudviem klostosi skirtingai. Man tas vazonas pataikytų tiesiai į galvą ir sudužtų, o toji idiotė, kuri jį išmetė, pareikalautų didelės kompensacijos už patirtą žalą ir moralines kančias. Na, gana, baikime tuos niekus! Į jokį skyrių, žinoma, neisiu, jėga vesti neturite teisės, jei mėginsite užlaužti rankas – pasikviesiu advokatą, tada jums klius kaip reikiant. Gerai, sėskite į automobilį, ten ir pasikalbėsime. Ei, Šmeliovai, kabarokis lauk, ir mikliai!

Vyras krenkšėdamas pradėjo ropštis lauk. Kostia šmurkštelėjo į automobilį.

– Tai bent! – išgirdau jį besižavint. – Jurka, pažvelk, ir televizorius čia yra, ir DVD grotuvas!

– Tegul toji Romanova, Suo, irgi lieka su mumis, – įsakė Jurijus. – Juk ji – liudininkė.

– Gerai, – gūžtelėjo pečiais gražuolė ir atsisėdo į vairuotojo vietą.

– Piliete Romanova, Suo, ateiškite į automobilį! – išsyk įsakė seržantas.

Supykau.